

Πέρκει βρέξει

Γράφει ο Γιώργος Κακούρης
kakouris.g@politis-news.com

Ο κύριος Αδάμος είχε βγει από το ξυλουργείο του και καθόταν στο σκαλί της εισόδου, κοιτώντας τον τοίχο που έκλεινε την άλλη πλευρά του στενού του δρόμου.

Ήταν αργά το απόγευμα προς βράδυ, η ώρα που εκεί που νομίζεις πως η ζέστη της ημέρας έχει φύγει, η υγρασία έρχεται δριμύτερη και κάθε φορά που αγγίζεις το δέρμα σου νομίζεις σχεδόν πως έχει λιώσει. Λύεις τζαι στάσεις καθώς νιώθεις πως δεν έχει μείνει κάτι μέσα σου να δώσεις μετά την τελευταία εβδομάδα των διαδηλώσεων, των συζητήσεων, της έντασης, της αμφιβολίας για το ρόλο και τη δύναμη του καθενός. Ένα γλυπτό από πάγο που έχει λιώσει από μέσα και πλέον μένει το κέλυφος.

Πιάσαμε κουβέντα για αυτό για το οποίο μιλούν οι πάντες. Για τις ευθύνες, για τις διαδηλώσεις, για το ότι οι κομματικές συζητήσεις του καφενέ γίνονται όλο και περισσότερο πραγματικές πολιτικές συζητήσεις. Τα φώτα των καταστημάτων κλειστά, ο κόσμος να κινείται από έκτακτη ανάγκη σε έκτακτη ανάγκη.

«Ούλλοι έν' σε υπερένταση», είπε. «Ούλλοι έχουν νεύρα, 'που το πρωί ως την νύχτα».

Ε, ναι. Συνήθως την αντέχουμε τη ζέστη γιατί συμπίπτει με την εποχή που μπορούμε λίγο πολύ να σβήσουμε τον εγκέφαλό μας, να βυθιστούμε στο καλοκαίρι και να τα αφήσουμε όλα για μετά. Όμως είχαμε την ατυχία όταν το «μετά» τελικά ήρθε, να έρθει αυτή ακριβώς την εποχή.

Από τον σβηστό εγκέφαλο, ξαφνικά ανεβήκαμε στροφές και διαχειριζόμαστε πράγματα που δεν είχαμε συζητήσει ποτέ ξανά. Η μηχανή, όπως ήταν φυσικό, υπερθερμάνθηκε.

Ελπίζω ο θυμός να συνεχιστεί, η αμφισβήτηση να συνεχιστεί, οι κουβέντες μας να συνεχιστούν, όμως ελπίζω η πλατεία Ελευθερίας και η «πλατεία Προεδρικού» να ξανακινηθούν προς το ουσιαστικό, το καινούργιο που υποσχέθηκαν εκείνες τις πρώτες, φωτεινές μέρες.

Πέρκι βρέξει. Πέρκι σπάσει ο καύσωνας για ένα, δύο απογεύματα. Να καθαρίσει το μυαλό από τα πάθη που προσπαθεί να μας ξυπνήσει το σύστημα, να καθαρίσει ο ουρανός από τη σφιχτή υγρασία, να καθαρίσουν οι δρόμοι από σημαίες και λάβαρα και να δούμε το πρόβλημά μας ξανά φρεσκοπλυμένο και ευδιάκριτο.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Η Βίκυ Αναστασίου παρουσιάζει ένα αμάλγαμα μουσικών παραδόσεων

Τι συνενώνεις;

Το Amalgamation project παρουσιάζει μια συλλογή διασκευασμένων παραδοσιακών τραγουδιών κυρίως από τη λεκάνη της Μεσογείου και δικές μου συνθέσεις. Εξελίσσεται και μεταλλάσσεται συνεχώς, ανάλογα με τους μουσικούς που «φιλοξενώ» κατά διαστήματα, και δρα από το 2006 κυρίως στο Λονδίνο, όταν πήγα να σπουδάσω εκεί μουσική και... έμεινα. Συνενώνει διάφορες μουσικές παραδόσεις τιμώντας τόσο τις ομοιότητες των παραδόσεων, όσο και τις ιδιαιτερότητες της κάθε μιας, χωρίς να χωρίζει τους ανθρώπους σε χρώματα, με γραμμές και σύνορα... Δίνει ελευθερία στους μουσικούς που λαμβάνουν μέρος να εκφραστούν ελεύθερα και να προσθέσουν τις δικές τους εμπειρίες και ιδέες, κλασικά μοτίβα, τζαζ αυτοσχεδιασμούς, ποιήματα, χορούς και ηλεκτρονικά στοιχεία.

Πώς το κάνεις;

Κάνοντας έρευνα, γνωρίζοντας ανθρώπους από διάφορες μουσικές παραδόσεις οι οποίοι με μαθαίνουν να προφέρω τις λέξεις των τραγουδιών και τη σημασία τους. Η σύσταση της παρούσας ομάδας συμπεριλαμβάνει πολυδιάστατους φίλους - μουσικούς. Με τζαζ σπουδές τον Ανδρέα Ροδοσθένους (μπάσο) και Ερμή Μιχαήλ (κιθάρα), με κλασική παιδεία τη Μαρία Γεροσίμου (άρπα) και Ίριδα Πισσαρίδη (βιόλα, ελληνικό σαντούρι) και μουσικούς από την ελληνική και κυπριακή παραδοσιακή σχολή, την Ανδρονίκη Ανδρονίκου (λαούτο) και τον Φίλιππο Δημητρίου (κρουστά). Βάζω τους χαρακτήρες τους, τη μουσικότητά τους και τις γνώσεις τους μαζί με τις δικές μου σ' ένα καζάνι και σε υψηλή θερμοκρασία λιώνω τα στοιχεία σ' ένα ομοιόμορφο μείγμα, φτιάχνω ένα αμάλγαμα... Μια «μοντέρνα» αντίληψη της παραδοσιακής μουσικής.

Τι θα κάνεις;

Με το Amalgamation project έχουμε ακόμα δύο συναυλίες στην Κύπρο και έπειτα οι περισσότεροι θα 'μαστε στο Λονδίνο, να συνεχίσουμε σπουδές και ψάξιμο μέχρι νεωτέρας ειδοποίησως.

+ Η Βίκυ Αναστασίου παρουσιάζει το Amalgamation Project στις 28 Ιουλίου στο Timothy's Art & Bar στην Πάφο και στις 2 Αυγούστου στο Scarabeo Bar στη Λευκωσία. Μάθετε περισσότερα στο www.vicky Anastasiou.com.

BAYRAMDAN SONRA

Κριτική θεώρηση κατοπιν εορτής

Κοιμήσου Περσεφόνη/Ξαγρύπνα Τισιφόνη

Γράφει η Αγάπη Γεωργίου

Την Τετάρτη τη νύχτα, ξημερώνοντας Πέμπτη για την ακρίβεια, έπεσα πάνω σε ένα παλιό ντοκιμαντέρ του ANTI. Παραγωγής του 1996, όπως συμπέρανα από την επαναλαμβανόμενη πληροφορία «είκοσι δύο χρόνια μετά», που έδινε η γυναικεία φωνή που περιέγραφε τις περιοχές της Καρπασίας. Παρθένες παλιές, γκρεμισμένες εκκλησιές, σαύρες να λιάζονται στα ερείπια σπιτιών, χωματόδρομοι και εγκαταλελειμμένα σπιτάκια. Χωριά που απόμειναν στο έλεος του χρόνου και της σκόνης. Ο πόνος του χωρισμού του ανθρώπου από το σπίτι του και η λαχτάρα να ξαναβρούμε τους τόπους μας. Τότε, το 1996, οι μόνοι μάρτυρες/διαμεσολαβητές αυτής της ξενάγησης ήταν οι σκιές των κινηματογραφιστών. Ένα ανδρικό χέρι πάνω στο τιμόνι του αυτοκινήτου και μια δεύτερη σι-

λουέτα με βερμούδα [άγνωστο αν ανήκε σε άντρα ή γυναίκα] πάνω στο χώμα και στα χαλάσματα. Αυτά το 1996 «είκοσι δύο χρόνια μετά».

Κοιμήθηκα με τη γεύση της αρμύρας και την πίκρα της νοσταλγίας. Ξύπνησα ανάποδα. Με τη σκέψη ότι σήμερα, δεκαπέντε χρόνια μετά τα είκοσι δύο χρόνια, αν έχει ένα νόημα να παίζονται αυτές οι εικόνες, τώρα που όποιος θέλει παίρνει το αυτοκίνητό του και πάει στην Καρπασία, είναι να προβληθεί παράλληλα με τις εικόνες του παρόντος. Επτά χρόνια μετά την ηρωική μας απόφαση να αρνηθούμε τον τόπο μας. Αυτή θα ήταν η πραγματική προσφορά του σταθμού στην καταγραφή της ιστορίας μας. Έστω και μετά τα μαύρα μεσάνυχτα.

Μέγαυρα, Αληκτά και Τισιφόνη.